

Leder: Skal vi gå ud?

Vi taler så meget om at gå i biografen, at være i biografen, at sidde i mørket og opleve det store lærred. Men hvordan er det egentlig at gå ud af biografen?

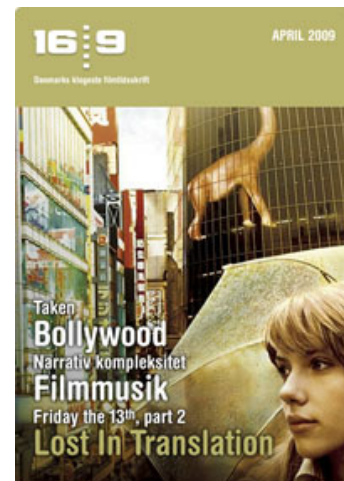
Ikke midt under en film, hvis det en sjælden gang skulle være nødvendigt, men når filmen er slut, og den lange creditliste begynder at rulle over lærredet. Hvad sker der så med tilskueren? I det øjeblik slutviolinerne stemmer i, skilles vandene i salen. Langt de fleste rykker uroligt på sig, samler deres tomme slikposer sammen og skynder sig ud i den 'virkelige' verden. Andre begynder at tale med det samme – med hinanden, højtlydt og insisterende. Og så er der mindretallet, der bliver siddende. Både for at læse bare en brøkdel af den lange creditliste, der jo ikke er der blot for at violinerne har noget at spille til, men også for langsomt at blive klar til at gå ud af mørket og forholde sig til den verden, der er derude. Derude hvor der bliver talt hele tiden, tænkt i tid hele tiden, og hvor meningerne og trivialiteterne flyver rundt.

Der kan være langt ud af biografen, hvis engagementet inde i mørket har været så stærkt, at man ikke er til at komme i kontakt med bagefter og har brug for at blive i filmens verden bare lidt endnu. Tavs. For hvordan, sagt med ord direkte forplantet i følelsernes vold, beskriver man den magi, filmens virkelighed kan skabe, med det sprog virkelighedens verden har at tilbyde? Og her er det ligegyldigt om der er tale om James Bond, Indiana Jones, Mike Leigh eller David Lynch. For hvad er kriteriet for den store biografoplevelse?

Skal oplevelsen være fuldendt for at være uafstyrlig bagefter, eller er det nok, at der er enkelte højdepunkter, der skaber magi og sætter skub i følelserne? Som Puccinis opera *Gianni Schicchi*, hvor den smukke sopranarie *O mio babbino caro* skaber magi nok i sig selv til hele værket. Eller som Museum of Modern Art's samling af abstrakt ekspressionisme, hvor Jackson Pollocks energiske *Number 1A* er nok til at skabe isoleret eftertænkning i flere timer. Kan det lade sig gøre at blive lige så tavs efter 2 timer med Harry Potter i biografen som efter 2 timer med Lars von Trier? Hvis det magiske øjeblik har været der, så ja. Så kan følelsen af at være omgivet af anmassende, talende individer på vej op ad trappen bagefter mod den virkelige verden være både intimiderende og frustrerende. Både *Harry Potter and The Halfblood Prince* og Lars von Triers *Antichrist* er i øvrigt kommende film, der begge har potentiale til at kunne skabe tavshed på vej ud af biffen i denne forår/sommer sæson.

Her på 16:9-redaktionen gør vi vores bedste for at blande vore følelsers vold med de analyserende briller for tilnærmelsesvis at kunne sætte ord på filmsprogets magi. For denne gruppe af filmentusiaster vil spørgsmålet "Skal vi gå ud?" være lige så naturligt som det indledende "skal vi gå ind?". Det er ikke altid givet, hvornår en filmelsker er klar til at træde ud af biografmørket og desuden tale om det.

God fornøjelse med dette aprilnummer af 16:9.

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel
som PDF](#)

[Gem/åben hele nummeret
som PDF](#)

16:9 - april 2009 - 7. årgang - nummer 31

Udgives med støtte fra Det Danske Filminstitut samt Kulturministeriets bevilling til almenkulturelle tidsskrifter.
ISSN: 1603-5194. Copyright © 2002-09. Alle rettigheder reserveret.